

Mielenhallintatekniikka ja karismaattinen liike

Paimenet ja lampaat

Mielenhallinta (toisen ihmisen tai ihmisjoukon manipulointi) on sarja psykologisia käytäntöjä, joiden avulla häikäilemättömät johtajat voivat manipuloida johdettaviaan. Kultit perustuvat mielenhallintaan. Käytetyt kontrollikeinot saavat johdettavat luovuttamaan oman harkintavaltansa ja varansa johtajalleen. Mielenhallintakeinot ovat olleet - ja ovat edelleen käytössä myös kristillisissä piireissä.

1970-luvulla Floridan Fort Lauderdaleissa Bob Mumford, Don Basham, Derek Prince, Ern Baxter, John Poole ja Charles Simpson perustivat ”Christian Growth Ministries”, eli kristityn hengellistä kasvua korostavan liikkeen. Liike oli johtajavaltainen ja perustui ”liittosuhteeseen”. Sen opetus tuli tunnetuksi ”paimen”- ja ”opetuslapseus” –oppina. Opin mukaan kristityn tuli elää ”Jumalan liiton rakkaudessa” ja alistuminen Jumalalle näkyi alistumisena seurakunnan johtajille, kuten lammas alistuu paimenensa ohjattavaksi.

kristityn foorummi

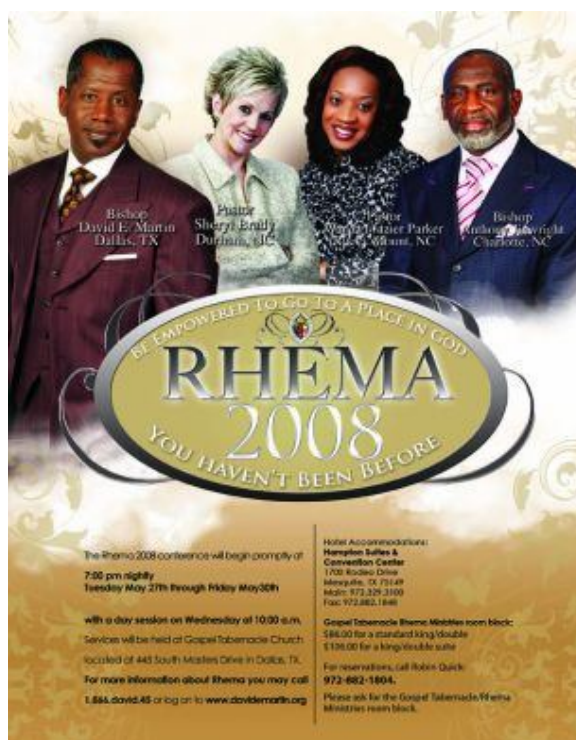
Liikkeen rakenne oli pyramidimalli. Ohjeet, määräykset ja käskyt kulkivat huipulta alaspäin, kun taas raha, eli kymmenykset ja uhrin alhaalta ylöspäin. Eräät liikkeeseen kuuluneet paimenet alkoivat esittää omia ilmestyksiään Raamatun sanan vertaisina (ns. rhema-sana: Pyhän Hengen tai Jumalan ääni, kun Hän puhuu uskovalle nyt. Sen mukaan Pyhä Henki johtaa kristittyä sisäisten tunteiden, kokemusten ja ilmiöiden kautta. Rhema on Jumalan suoraa ilmoitusta yksilökristitylle ja hän voi saada sitä itselleen myös toisten kautta, erityisesti saarnaajan tai profeetan välityksellä. Tapa on päässyt

leviämään laajalle karismaattisen liikkeen myötä).

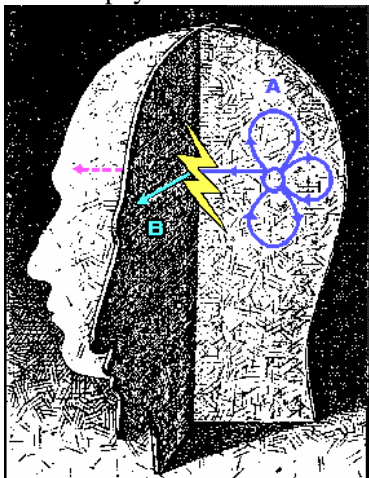
Liikkeen äärimmäisyyksiin menevä ”lampaiden” kontrollointi ja väärinkäytökset tulivat pian ilmeisiksi myös liikkeen perustajille. Derek Prince oli ensimmäinen, joka erottautui siitä esittämällä julkisen anteeksipyynnön 1981: ”Koen kuin olisin loukannut itse Herraa”. Prince tunnusti myös, että liike johti epäterveeseen ja epäraamatulliseen johtajakeskeisyyteen. Ajan kuluessa liike hiipui, mutta monet siihen hyväuskoisesti liittyneet kärsivät heihin isketyistä sielunvammoista vielä pitkään. Väärässä olivat kuitenkin ne, jotka kuvittelivat, että liikkeen omaksumat käytännöt ja opit olisivat hävinneet sen myötä.

Käsitteet ja merkitykset muutetaan

On tapahtumassa laaja-alainen kristillisten **käsitteiden muutos**. Siihen liittyen karismaattinen liike käyttää paljon ”transformaatio” –sanaa. Transformaatio tarkoittaa muutosta, joka on enemmän kuin tavallinen asioiden muuttaminen, eräänlainen ”syvämuutos”. Erään määritelmän mukaan ”transformaatio tapahtuu

syvällä psyyken ytimessä” ja ”sen voima on vahvempi kuin mikään muu henkisen kasvun opeista. Se pystyy muuttamaan arkisen elämän maagiseksi silmänräpäyksessä”.

Tällainen muutos on juuri se, mitä new age liike ajaa. Jotta tällainen transformaatio saataisiin aikaan kristillisyydessä, pitää tapahtua eräänlainen ”aivopesu”, jossa vanhat ja koetellut opit, sanonnat ja niiden merkitykset ollaan korvaamassa uusilla merkityksillä ja sanannoilla. Juuri näin mielenhallinnassa toimitaan. ”Uusi aalto” on yksi esimerkki sanonnasta, joka korvaa vanhan ”herätys” sanan merkityksen. Uusi aalto kuvaa Jumalan toimintaa toinen toistaan seuraavina aaltoina, joita kristittyjen tulisi tarkata ja hypätä aaltoon mukaan ”kastautumaan” ja ”likoamaan” Pyhässä Hengessä.

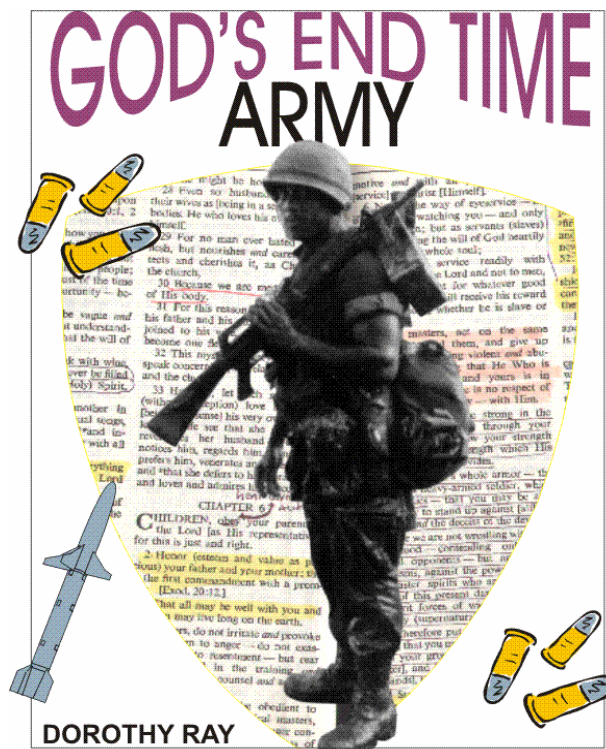
Jos et halua tai ehdi aaltoon mukaan jäät ilman Jumalan siunausta ja ehkä jopa toimit Jumalaa vastaan. Näin hyväuskaisen kristityn mieleen synnytetään manipuloimalla pakonomainen tarve seurata karismaattisen liikkeen viimeisiä villityksiä ja osallistua liikkeen johtajien suurkokouksiin, koska siten

pääsee ”Jumalan läsnäoloon”. ”Jumalan läsnäolo”, ”likoaminen hengessä”, yms. vastaavat termit tarkoittavat voimakasta tunne-elämän ja fyysisen ruumiin kokemusta, jotka ovat tae Jumalan kosketuksesta.

Esimerkkejä

Nykykristityt, jotka eivät tunne eivätkä tutustu kristillisyyden historiaan – eivät edes lähihistoriaan – ovat usein helppoja saaliita. Muita kristityn mielenhallintaan ja manipulointiin liittyviä termejä ovat mm: ”Apostoli” ja ”(uusi) apostolinen liike”. Näillä ei tarkoiteta Raamatun apostoleja, jotka opetuksen mukaan ovat vähempiarvoisia, kuin lopun ajan uudet apostolit. Apostoli on merkittävä johtaja maailman muuttamisessa kristilliseksi. ”Kristityn auktoriteetti” on puolestaan tietoisuus siitä, että Jumalalla on tarve ja halu tehdä lapsensa kaikin tavoin onnellisiksi maan päällä. Uudet talot, autot, kaikinpuolinen vauraus ja terveys on aina kristityn oikeus. Se pitää vain vaatia Jumalalta. Enkelit ovat ihmisen toiveiden toteuttajia ja niitä voi käskä. Rahalliset ”kymmenykset” ja ”uhrit” eivät niinkään ole lahjoitus, uhraus, josta uhraaja ei odota mitään takaisin, vaan ehdoton laki jos haluaa menestyä. Altis uhraaja saa aina takaisin moninkertaisesti sen, mitä antaa Jumalalle. Jumalalla tässä tapauksessa tarkoitetaan uhria keräävää

julistajaa ja julistajan toimintaa. ”Voitelu” ei viittaa sanan raamatulliseen merkitykseen, vaan Jumalalta saatuun valtuutukseen olla auktoriteettina ja ”ilmestystiedon” jakajana muille. Jumalan voitelu on kohdannut myös niitä, jotka nykivät, kaatuvat, yms., eli kokevat em. mainittua ”Jumalan läsnäoloa”. ”Ilmestystieto” on Jumalan uutta ilmoitusta sisäisten tuntemusten, ajatusten, näkyjen ja unien kautta, vrt. em. rhema-sana. ”Poikalapsi” ei lopun ajan merkityksessä viittaa niinkään Kristukseen, vaan yliluonnollista voimaa omaavaan lopun ajan joukkoon, joka on Kristuksen hengen valtaama. He ovat täydellisten joukko, edenneet pyhityksessä synnittömään tilaan, ”joelin armeija”, ”morsian ilman tahraa ja rypyyä”, ym.

”Lopun ajalla” tarkoitetaan seurakunnalle voittoisaa aikaa, kun se ihmeiden ja merkkien

kautta alistaa maailman valtaansa. Maailma kokee mullistuksia, samalla kun sen vauraus ja jumalattomien rikkaudet siirtyvät kristityille. ”Parantuminen” tarkoittaa pääosin fyysistä parantumista ja on myös merkki tosikristitystä. Heikko-uskoinen on aina sairas. Parantuminen saadaan menemällä erityisten parantajien käsien alle ja heidän suurkokouksiinsa. Parantuminen tapahtuu, jos parannettavalla on tarpeeksi uskoa omaan parantumiseensa ko. henkilön kautta.

”Paikallinen seurakunta” ei tarkoita itsenäistä ryhmää, vaan uusien apostolien alaista ja karismaattisen pyramidimallioorganisaation pahnepohjimaista joukkoa.

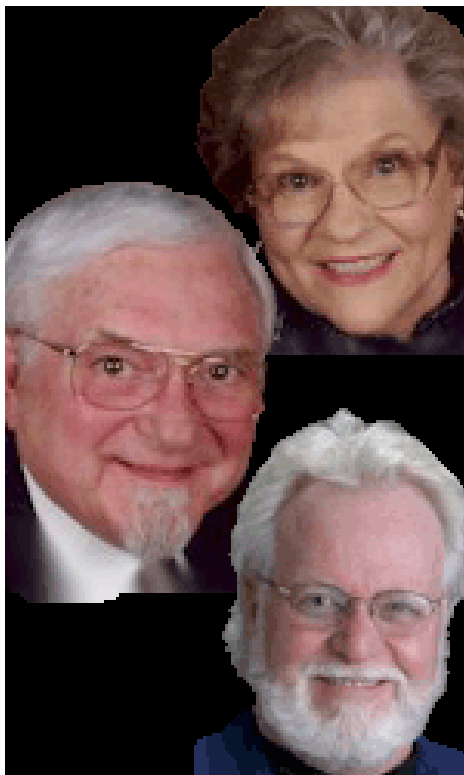
”Menestys”, sitä ei mitata hengellisin merkityksin, vaan korkea hengellisyyden taso näkyy maallisena vaurautena.

Luetteloa voitaisiin jatkaa edelleen. Esimerkeissä on mukana vanhoja tuttuja termejä, joille on annettu uusi merkitys, sekä uusia termejä, jotka on otettu käyttöön luomaan uutta mielikuvaa siitä, mitä kristillisyyden tulisi olla. Yksi perusväittäjä ja vahva mielenhallintakeino on esittää, että seurakunta ei koskaan aiemmin ole ollut niin kypsä, hengellinen ja voimallinen, kuin uusien karismaattisten johtajiensa kautta nyt. Aiemmat sukupolvet ja heidän tapansa ja käsityksensä kristillisyydestä ja kristityn asemasta ovat olleet väärinä ja he ovat epäonnistuneet. Näiden uusien johtajien: apostolien, profeettojen ja voideltujen opettajien johdossa

seurakunta valtaa maailman ja muuttaa sen.

1970 –luvun paimenliikkeen tavoin nykyiset karismaattiset johtajat käyttävät seuraajiinsa mielenhallintatekniikoita. He esiintyvät Jumalan erityisinä sanansaattajina ja Hänen voimansa edusmiehinä ja –naisina. Tässä on menty jopa niin pitkälle, että seuraajat on saatu uskomaan, että johtajiensa arvosteleminen voi johtaa ”Pyhän Hengen pilkkaan”!

Järjestyneet apostolit

Kuvassa ylh. Doris Wagner, keskellä C. Peter Wagner, alhaalla Chuck Pierce.

Paimenliikkeen jälkeen sen perinteet saivat uuden kasvupaikan C. Peter Wagnerin ”uusi apostolinen uskonpuhdistus” –liikkeessä. Nykyisin Wagnerin esittämät teesit ovat levinneet ja järjestäytyneet, kuten New Apostolic Round Table (”Uusi Apostolinen Pyöreä Pöytä” –ryhmä, vrt. ”pyöreän pöydän

ritarit”) ja International Coalition of Apostles (”Kansainvälinen Apostolien Liitto”), jotka ovat karismaattisessa pyramidihallintamuodossa korkealla. Wagneria on sanottu ”esi-apostoliksi”, eli korkeimmaksi apostoliksi ja hän on liiton kiistaton johtaja.

Apostolien pyöreän pöydän kokoontuminen on kerran vuodessa ja sinne pääsevät ne, jotka Wagner henkilökohtaisesti kutsuu. Wagnerin nimittämänä Chuck Pierce toimii profeettalisena neuvonantajana. The Apostolic Counsel of Prophetic Elders on Wagnerin mallissa valittujen superprofeettojen ryhmä. The Apostolic Roundtable for Deliverance Ministers –joukko kokoontuu myös kerran vuodessa. Ryhmien kokoontumiset ovat Colorado Springsissä, Yhdysvaltain Coloradossa, paitsi International Coalition of Apostles, joka kokoontuu vuosittain joulukuussa Dallasiin.

Apostolit on jaettu pyramidimallin mukaan. Wagner lienee paavin tapaan huipulla, hänen alapuolellaan ovat alueellista valtaa omaavat apostolit (Translocal apostles), joiden alapuolelle taas sijoittuvat kaupunkeihin nimetyt kaupunki-apostolit (Apostles to the City), jne. Wagnerin kirjan ”Apostles Of

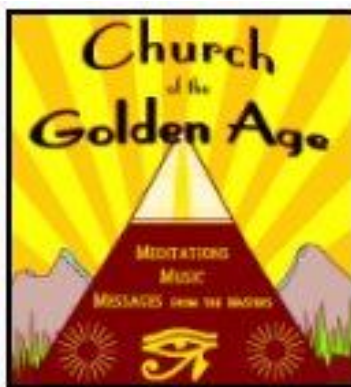
The City: How To Mobilize The Territorial Apostles For City Transformation" hän määrittelee kaupunki-apostolin: "jolle Pyhä Henki antaa voitelun erityiseen hengelliseen auktoriteettiin yli muiden saman kaupungin hengellisten johtajien".

Maailmalla on esimerkkejä, kuinka kaupungeissa pastorien kokoontumisissa joku paikallaolijoista on esittänyt Jumalan antaneen hänelle "apostolisen mandaatin" toimia kaupungin apostolina ja muiden pastorien auktoriteettina. Uusapostolisen liikkeen hierarkian voidaan katsoa tietyssä mielessä edustavan raamatullista teokratiaa ainakin aluksi: Ensin on Jumala, sitten seurakunnan Herra Jeesus Kristus. Sen jälkeen tuleekin heidän apostolinen ihmisvaltansa suoraan alenevassa ja pyramidin tapaan alaspäin laajenevassa muodossa. Ongelma on, että Raamattu ei tunne tällaista mallia seurakunnalle.

Jeesus ja johtajuus

Jeesus teki selväksi asian jo maan päällä ollessaan, Matt.20:25-28: "Silloin Sebedeuksen poikain äiti tuli poikineen hänen tykönsä ja kumarsi häntä, aikoen anoa häneltä jotakin. Niin hän sanoi vaimolle: "Mitä tahdot?" Tämä sanoi hänelle: "Sano, että nämä minun kaksi poikaani saavat istua, toinen sinun oikealla ja toinen vasemmalla puolellasi, sinun valtakunnassasi". Mutta Jeesus vastasi ja sanoi: "Te ette tiedä, mitä anotte. Voitteko juoda sen maljan, jonka minä olen juova?" He sanoivat hänelle: "Voimme". Hän sanoi heille: "Minun maljani te tosin juotte,

mutta minun oikealla ja vasemmalla puolellani istuminen ei ole minun annettavissani, vaan se annetaan niille, joille minun Isäni on sen valmistanut". Kun ne kymmenen sen kuulivat, närkästyivät he näihin kahteen veljekseen. Mutta Jeesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi: **"Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Näin älköön olko teillä keskenänne, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne, ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne;** niinkuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä."

Seurakunnan ja siihen kuuluvan yksilökristityn tehtävän luonne ei ole valtaapitävä, vaan palveleva. Jeesus itse on esimerkki luopuessaan jumalallisesta vallastaan alistuen ihmisten pilkan kohteeksi. Seurakunnassa ei ole, vastoin karismaattisen liikkeen pyrkimystä, muita kuin palvelijan tehtäviä. Myös seurakunnan johtajan tehtävä on vain palvelutehtävä – hän

ei ole arvoasteikossa muita ylempänä, hän vain toimittaa lahjansa mukaista työtä kaikkien yhteiseksi parhaaksi.

Siksi raamatullinen seurakuntamalli ei koskaan ole hierarkkinen pyramidimalli, vaan tasa-arvoinen, jossa yksilöt antavat lahjansa Jumalan käyttöön toisiaan täydentäen. Tästä syntyy kokonaisuus, joka toimiessaan parhaiten, täyttää kristityn vaellusta tukevan ja auttavan tarkoituksensa (myös Mar.10:42-44, Luuk.22:25-26).

Anna meille kuningas

Seurakunnan malli on siis vastakkainen maailman mallille. Sen tulisi olla maailmalle esimerkki siitä, kuinka usko saa ihmiset toimimaan yhdessä ilman turhia valtapyrkimyksiä ja toisten hallitsemista. Kun kukaan ei ole nostamassa itseään muiden yläpuolelle, vaan nöyrästi tekee omaa osaansa Jumalan edessä, Jumala ja Kristuksen evankeliumi pysyy etusijalla.

Mutta koska seurakunta koostuu ihmisistä, niin sielläkin toimii sama, jo VT:ssa todettu ristiriita ihmisen halun ja Jumalan tahdon välillä. 1:Sam. 8 luvussa kuvataan, kuinka israelilaiset tivaamalla itivasivat itselleen ihmiskuningasta "jollainen kaikilla muillakin kansoilla on". Jumalan edessä he uskalsivat pitää Hänet liian halpana ja kelvottomana olemana heidän kuninkaansa! Mikä loukkaus Jumalaa kohtaan ja sen Hän toi myös ilmi. Jumala antoi Israelin saada ihmiskuninkaan hallitsijakseen. VT:sta

voimme lukea sen seurauksista. Onko seurakunta Israelia parempi? Ei, koska suuressa mitassa myös sen parissa keskitytään ihmisiin sen mukaan, kuinka nämä ovat saaneet kuuluisuutta ja mainetta kuka milläkin tavalla. Ikävää on, että kristillisissä piireissä voivat johtajiksi nousta myös itseään kaupittelevat ja kynnärpäätaktiikkaa käyttävät pyrkyrit. Valtataistelut eivät ole mikään poikkeus seurakunnissa.

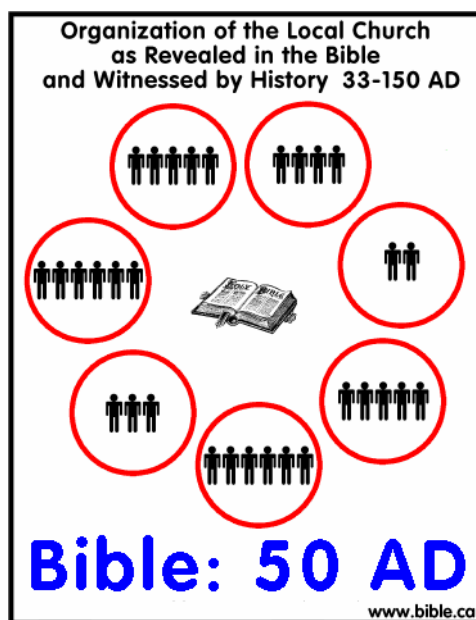
Tässä yhteydessä on huomautettava, että joskus taistelua syntyy myös seurakuntaan tulevien oppien suhteen. Kun ne, jotka Raamatun pohjalta perustellusti varoittavat vääristä opeista joutuvat vastakkain niitä kannattavien kanssa, on kyseessä uskonpuolustus, jota ei pidä rinnastaa inhimilliseen valtataisteluun. Nykyisin käytäntö on, että suurin osa seurakuntaa ei puutu oppikeskusteluun lainkaan, pieni osa ymmärtää, varoo ja jos avaa suunsa joutuu tavallisesti painostuksen alle tai lähtee vapaaehtoisesti, koska ei saa seurakunnasta enää hengellistä ravintoa.

Seurakuntäkäsitys

Paikallinen seurakunta on tavallisesti mielletty yhteisöksi, johon tietyn alueen uskovat voivat liittyä. Samalla alueella voi olla useampia ”paikallisia seurakuntia” ilman, että joku niistä vaatii itselleen erityistä asemaa olla ainoa ja oikea paikallinen seurakunta. Uskovalla on vapaus valita oma ryhmänsä. Kaikki alueen ryhmät muodostavat myös yhdessä paikallisen seurakunnan ilman,

että niillä välttämättä olisi mitään perusteellisempaa yhteistä organisaatiota.

Seurakunta, ryhmä tai paikallinen järjestö on perinteisesti ollut sananopetusta antava, kristittyjen yhdessäoloa tarjoava ja kristityn vaellusta tukeva joukko, joka itsenäisesti järjestää oman toimintansa. Viimekädessä kristitty ei ole sidottu seurakuntaansa, vaan Jumalaan. Jos hän perustellusti kokee, ettei voi hyvällä omallatunnolla yhtyä ryhmänsä opetuksiin, hän voi

jäää pois.

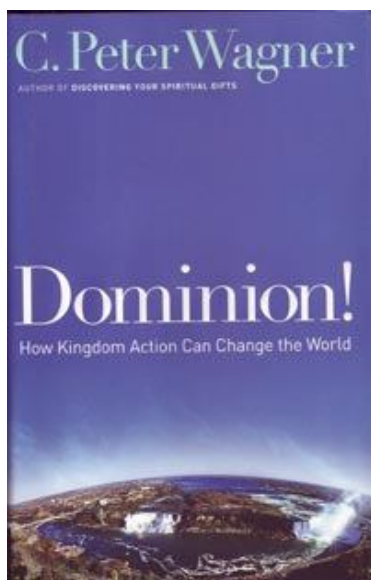
Poisjääminen ei tarkoita poistumista paikallisesta seurakunnasta, joka on kaikkien alueen uskovien muodostama joukko Jumalan edessä. Seurakunnan voidaan katsoa ”olevan koolla” jo siellä, missä pienikin joukko uskovia kokoontuu ilman erityistä järjestäytymistä. Edelleen laajemmassa, todellisessa mielessä kaikki uskovat kuuluvat esim. maansa ”kristittyyn seurakuntaan” ja lopulta ”maailmanlaajaan uskovien

seurakuntaan”. Viimekädessä Jumalan edessä on vain yksi joukko ”kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista” (Ilm.5:9).

Uusapostolinen seurakunta Nykyisessä ”uuden apostolisen ajan” merkityksessä paikallinen seurakunta ei voi olla itsenäinen, vaan jokaisen alueella toimivan ryhmän tulee alistua karismaattisen liikkeen apostoliselle hierarkialle: kaupunkiin tai alueelle nimetyn apostolin auktoriteetin alle. Tätä perustellaan sillä, että UT tuntee joka kaupungissa vain yhden seurakunnan. Esim. kun Tiit.1:5 Paavali kehottaa Tiitusta asettamaan joka kaupunkiin seurakunnan vanhimmat, eli kaitsijat.

Tällainen yksipuolinen johtopäätös voidaan tehdä useista muistakin raamatunkohdista ja –opeista, kuten on tehtykin. Tosiasia on, että Raamattu tarkoittaa paikallisella seurakunnalla kaikkia tietyn alueen, kuten tietyn kaupungin, uskovia, ei vain jotakin tiettyä yhtä ryhmää. Alussa tietenkin oli vain yksi joukko kussakin paikassa, jossa he evankeliumin voimasta tulivat yhteen. Ihmismailmassa jatkuva jakaantuminen ei kuitenkaan ole poikkeus vaan pikemmin sääntö. Se on jopa välttämättömyys. Yhden suuren keskusjohtoisen ja pyramidimallisen organisaation haaveilijat saisivat aina ottaa oppia Baabelin tornista.

Olen varma, että kristinuskon historiassa ja nykyhetkessä tapahtuva sirpaloituminen ja jakaantuminen, on myös osittain palvelut aidon raamatullisen uskon säilymistä

ihmiskunnan keskellä.

Ihminen, myös kristityn nimeä kantava, voi oman valtansa ja voimansa tunnossa alkaa käyttää seurakunnallista tehtäväänsä väärin. Kun väärät opit saavat sijaa, kun organisaation etu ja muu toiminta ajaa Jumalan Sanan edelle – silloin uskovat äänestävät jaloillaan, kuten kuuluukin.

Karismaattisen liikkeen päämäärä on monien (jo käytössä olevien) laajalle levinneiden toimintojen kautta (Alfa-kurssi, Jeesus marssi, kansainvälinen rukouspäivä, ylistys-, ja musiikkitavat, yms.) yhtenäistää toimintamallit ja vetoamalla kristittyjen yhteyteen, saada vähitellen oma tavoitteensa läpi ja yhdistää kaikki ryhmät systeemiinsä. Kaikkien hengellisten liikkeiden ja seurakuntien sekä kristillisten järjestöjen alistaminen karismaattisen pyramidimallin alle on edellytys seurakunnan maailmanvaltaamiselle. Tässä pelissä karismaattisen ja uusevangelisen liikkeen johto pelaa myös katolisen kirkon ”pussiin”, sillä katolinen kirkko katsoo olevansa ainoa laillinen ”ortodoksinen” Jumalan seurakunta maan

päällä, jonka auktoriteetti kaikkien tulisi tunnustaa. Katoliset karismaattiset ovat huomattava ja vaikutusvaltainen joukko maailman karismaattisessa liikkeessä.

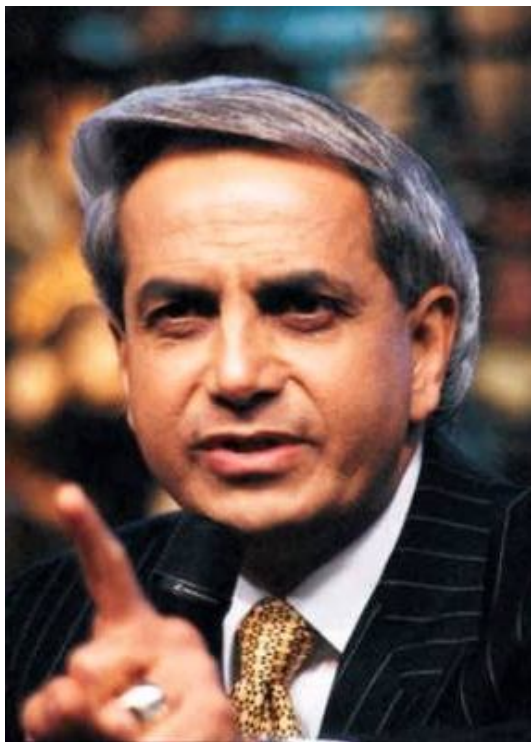
Me - he
Oleellinen osa mielenhallintatekniikkaa on eksklusiivinen, siis äärimmäisyyteen saakka itseä ja omaa käsitystä korostava ja muut poissulkeva opetus ja toiminta. Karismaattisessa liikkeessä mukanaolijoille on luotu mielikuva siitä, että liike on voimallinen ja suuri Jumalan ilmestymisen lopun aikana. Näin mukanaolijat ajattelevat myös palvelevansa Jumalaa ja olevansa Hänelle mieliksi. Jos he tutustuisivat tarkemmin liikkeensä johtajien opetukseen ja kirjoituksiin, niistä kävisi ilmi, että näissä lopun ajan skenaariossa uusapostolinen seurakunta itsessään on syrjäyttänyt Jumalan. Kaikki tehdään seurakunnan valtaan asettamisen, seurakunnan maailmassa tunnetuksi tulemisen hyväksi ja sen johtajiston maallisten

valtapyrkimysten eteen. Se on seurakunnan tulemus maailmalle. Jumalan sanassaan ilmoittama Kristuksen toinen tulemus jää tämän päämäärän jalkoihin, koska senkin tapahtuman saa aikaan seurakunta vallatessaan maailman, aloite ei olekaan yksin Jumalalla (vrt. Matt.24:36).

Mielenhallintatekniikalla synnytetään myös ”me – he” vastakkainasettelu, jossa kaikki minun käsityksiäni arvostelevat ovat ”paholaisen asialla” tai ”saatanan palveluksessa”, tarkoituksella tuhota tärkeä Jumalan työ, jota oma liikkeeni on suorittamassa. Yksi tämän näkemyksen perustajista on Rick Joyner, jonka kirja Civil War in the Church on levinnyt laajalle karismaattisissa piireissä. Joynerin näyn mukaan seurakunta kokee sodan ”harmaiden” sekä ”sinisten” välillä. Harmaat ovat perinteisiä ja uutta karismaattista herätystä vastustavia kristittyjä. Siniset, siis karismaattiset, ovat niitä jotka uskovat herätyksen tuomaan ”uuteen tietoon”.

Malli on otettu Yhdysvaltain sisällissodasta, jossa hävinneet etelävaltiot olivat harmaassa sota-asussa ja voittaneet pohjoisvaltiot sinisessä. Jos harmaat eivät käänny ja alistu uuteen, heidät tullaan poistamaan maan päältä. (Lue lisää Joynerista mm. www.kristitynfoorumi.fi/apostolitritarit.htm ja www.kristitynfoorumi.fi/joyn er.htm). Oma ryhmä on turvallinen satama ja oman ryhmän johdossa oleva luotettava auktoriteetti, kun taas ulkopuoliset ovat vaarallinen uhka eikä heidän varoituksiaan ja näkemyksiään saa edes tutkia, koska se on epäuskoa.

Voideltu auktoriteetti

Itsekorostus on niin ilmeistä ja tavallista, että se ei enää tunnu kummalliselta. Siksi itseään korottavat menestyvät myös seurakunnissa. Uusapostolisen opetuksen mukaan (www.deceptionbytes.com/SuperApostles): ”Auktoriteetti toimii ylhäältä alaspäin, joten

saadaksesi auktoriteettia, sinun pitää ensin olla jonkun (toisen) auktoriteetin alla. Saadaksesi auktoriteettia armeijassa, sinun pitää olla armeijan auktoriteetin alla. Saadaksesi hengellisen auktoriteetin, sinun tulee olla (toisen) hengellisen (ihmisen) auktoriteetin alla... Usko ja auktoriteetti ovat erottamattomat. Jumalan antama uskon lahja ei ole annettu meille henkilökohtaisesti, vaan sitä tulee käyttää auktoriteetteinamme olevien johtajiemme ohjeiden mukaan... (kuten) Kol.3:22- ”palvelijat olkaa maallisille isännillenne kaikessa kuuliaiseta...”

Jotta seurakuntalaiset saataisiin noudattamaan sopulilaumana johtajiansa näkyjä, johtajuus pitää ensin saada kuulostamaan erityiseltä. Koska johtajuus on erityistä, niin johtaja on aina Jumalan erityinen valittu ja voideltu. Siksi johtajan arvostelu on samaa kuin Jumalan valinnan arvosteleminen: ”Älä koske Herran voideltuun!” Lainaus uusapostolisesta opetuksesta (www.deceptionbytes.com/SuperApostles): ”On

tärkeää tajuta, että jos sinun yläpuolellasi auktoriteettiasemassa oleva on väärässä, ei ole sinun asiiasi korjata heitä. Tämä tehtävä kuuluu sille, jolle hän puolestaan on tilivelvollinen. Jos tämä sattuu olemaan Herra itse, meidän pitää pysyä asiasta erossa. Rukoile itsellesi kritiikitöntä sydäntä ja luota

Häneen, että Hän hoitaa tehtävänsä.”

Edellä olevista esimerkeistä paljastuu, kuinka monet näkyvät TV –saarnaajat näkevät itsensä. Koska heidän yläpuolellaan auktoriteettina on enää vain Herra itse, ne, jotka ovat auktoriteetiltaan heitä alemmalla tasolla, eivät saa puuttua edes heidän lankeemuksiinsa ja vääryksiinsä, koska silloin astutaan Herran varpaille. ”Ole kritiikitön”, ”älä ajattele”, ”älä arvioi” – toimi tunnetun kuvan mukaan, jossa kolme apinaa istuu vierekkäin, ensimmäinen peittää käsillään silmänsä, toinen peittää korvansa ja kolmas pitää kätensä suunsa edessä: älä näe, älä kuule, älä puhu!

Mielenhallintatekniikassa kyse on aina ihmisen perusoikeuksien rajoittamisesta manipuloimalla hänet uskomaan, ettei hänen, syystä tai toisesta, pidä käyttää omaa oikeuttaan harkita ja päätellä, vaan hänen tulee luovuttaa tämä oikeutensa jollekin toiselle taholle. Onko tämä Raamatun mukainen ”tosikristityn” muotti? Muistamme, kuinka Paavali julkisesti kritisoi Pietaria (joka oli tuolloin selvästi huomattavampi apostoli kuin Paavali, eli karismaattisen mallin mukaan suurempi auktoriteetti), ja kuinka Raamattu nimeltä mainiten

varoittaa joistakin aikansa ihmisistä. Ennen muuta, ei pidä jättää huomiotta niitä lukuisia kohtia, joissa kehoitetaan omaan arvosteluun ja tutkimiseen. ”Älä koske Herran voideltuun” on 1.Sam. 24 ja 25 luvuissa oleva maininta, jota tässä yhteydessä jatkuvasti härskisti väärinkäytetään. Asiayhteydessään kyse on toisen tappamisesta. Saulia pakeneva Daavid oli asemassa, jossa hän olisi helposti saanut tämän hengiltä, mutta hän ei halunnut toimia siten.

Herran ääni

kristitylle, jonka pitää siksi kulkea superapostolien kokouksissa sitä kuulemassa (vrt.Joh.14:26, 16:13, 1.Joh.2:18-27, 1.Kor.2:12-13).

Näissä kokouksissa ”tapahtuu”. Kun ”tavallinen” (tässä tapauksessa vielä itsenäisesti ajatteleva ja omaa päättelyä harjoittava uskova tai myös ei-uskova) näkee näitä tapahtumia, hän kokee ne usein irvokkaina, epäpyhinä, hulluina ja loukkaavina. Mukana olevasta taas Pyhä Henki ei ole lainkaan läsnä jos ei höpötetä ääneen ja yhdessä kielillä, jos kukaan ei kaadu, ei tärise, ei nytkeä eikä hytky, ei

laskeutuu paikkaan. ”Isän rakkaus” on läsnä ja silloin mikään käytöskään ei ole liian hölmöä eikä irvokasta. Kun kaikki tämä on omaksuttu mielen tasolla, se ei tunnukaan ”vain hölmöltä”, vaan on jumalallista juhlaa.

Mikä on sanoma?

Monen uuden viinin julistajan ja kirjoittajan seuraaminen käy työstä. Jos heidän sanomastaan etsii raamatullisia syvyyksiä, pettyy. Välillä paistaa läpi laiskuus ja piittaamattomuus sanoman suhteen. Opetus, jos sitä yleensä on, on huonosti tai ei lainkaan valmisteltua. Raamattua tunteva kristitty huomaa usein ristiriitaisuuksia ja yksipuolisia tulkintoja. Aina ei Raamattu ole edes esillä. Usein se tuntuu olevan sitä vain näön vuoksi.

Kokouksen alusta alkaen päämäärä on vahvistaa mielenhallintatekniikan toimivuutta ja ihmisten riippuvaisuutta manipuloinnin ilmapiiristä. Hyvää sananopetusta korvaavaksi tekijäksi on otettu sananjulistajan jatkuvan liikkumisen seuraaminen, hänen jutustelunsa, kuinka hän välillä saattaa saada jonkun (aina poikkeuksetta auktoriteetiltaan alemman) kaatumaan eli kokemaan ”Jumalan kosketuksen”, yleisön joukossa eniten nykyvä haetaan lavalle, koska hän on ”Jumalan koskettama, voitellussa”, ylistystanssijat esiintyvät spontaanisti, lippuja heilutellaan: siis kokouksessa pitää TAPAHTUA kaiken aikaa. Jos ei tapahtuisi, kaikki huomaisivat, että keisari on ilman vaatteita ja kokouksessa ei enää olisi ILMAPIIRIÄ, joka vetää luokseen.

Osassa artikkelia on käytetty lähteenä www.deceptionbytes.com/SuperApostles-aineistoa.

Juhani Aitomaa

“Herran äänen kuuleminen” ei nykytermistön mukaan enää tarkoita sitä, että Jumala puhuu Sanassaan kaikille, vaan että Herra puhuu erityisesti uusille apostoleilleen ja profeetoilleen suoraan ”ilmestystietoa” Raamatun lisäksi tai jopa sen sijaan. Ei ole harvinaista, että karismaattisissa ryhmissä nousee henkilöitä, joiden katsotaan kuulevan Jumalan äänen ja joilta siksi haetaan Jumalan ohjausta. Erään superapostolin mukaan Jumala ei edes puhu ”tavalliselle”

naura ilman kontrollia, yms. Jotta tämä käytös tuntuisi sen harjoittajista oikealta, mielenhallintatekniikka on antanut sille raamatulliselta tuntuvia määritelmiä, kuten ”uusi viini”, jota ei kaadeta vanhoihin (perinteinen, koeteltu kristillisyyttä) leileihin. He ovat ”Daavidin huone”, kun heitä arvostelevat ovat ”Saulin huonetta”. He harjoittavat ”daavidillista ylistystä”, joka on tie ”Isän sydämeen” ja kun riittävästi ylistetään ja kutsutaan Pyhää Henkeä ”Hänen läsnäolonsa”